

คำพิพากษาศาลฎีกาเกี่ยวกับกรรมธรรม์ประกันภัยรถยนต์

ฎีกาที่ 904/2527

กรมทางหลวง	โจทก์
นายวีรศักดิ์ นิเวศพงศ์วานิชย์	จำเลย
จำเลยร่วม	จำเลย
บริษัท ร.ส.พ.ประกันภัย จำกัด	จำเลย

ป.พ.พ. มาตรา 420, 421, 425, 437, 861, 881

ป.วิ.พ. มาตรา 172, 177, 183

โจทก์บรรยายฟ้องว่า จำเลยเป็นเจ้าของและผู้ครอบครองรถยนต์บรรทุกคันเกิดเหตุซึ่งมีลูกจ้างเป็นผู้ขับขี่และกล่าวหาว่ารถยนต์คันดังกล่าวบรรทุกข้าวมีน้ำหนักรวมรถยนต์ประมาณ 27 ตันครึ่งแล่นผ่านสะพานไม้ชั่วคราวซึ่งโจทก์มีอำนาจหน้าที่ดูแลรักษาและได้ติดตั้ง ป้ายห้ามรถที่มีน้ำหนักบรรทุกเกินกว่า 10 ตันแล่นผ่านไว้แล้วทั้งนี้ โดยจงใจหรือประมาทเลินเล่อ ใช้สิทธิซึ่งมีแต่จะเกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น เป็นเหตุให้สะพานไม้ชั่วคราวยุบพังชำรุดใช้การไม่ได้เป็นคำฟ้อง ที่แสดงโดยแจ้งชัดซึ่งสภาพแห่งข้อหาทั้งข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหาแล้วที่โจทก์บรรยายฟ้องต่อไปว่าการกระทำของจำเลยเป็นการละเมิดต่อโจทก์ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 420, 421, 437 นั้นเป็นการบรรยายฟ้องให้ชัดยิ่งขึ้นอีกว่าจำเลยในฐานะเจ้าของ และ ผู้ครอบครองรถยนต์คันเกิดเหตุจะต้องรับผิดชอบต่อโจทก์ตามมาตรา 437 และการฟ้องให้จำเลยรับผิดชอบตามมาตรา 437 เช่นนี้ ไม่จำเป็นต้องระบุชื่อผู้ขับขี่รถยนต์ว่าเป็นใครก็ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 172 ตามคำให้การของจำเลยและจำเลยร่วมไม่ได้ปฏิเสธหรือต่อสู้ว่าจำเลยไม่ใช่เจ้าของและผู้ครอบครองรถยนต์คันเกิดเหตุ คดีจึงไม่มีประเด็นต้องวินิจฉัยว่าขณะเกิดเหตุละเมิดจำเลยได้อยู่หรือนั่งมาในรถยนต์คันเกิดเหตุหรือไม่ จำเลยร่วมไม่ได้ยกข้อต่อสู้ว่าไม่ต้องรับผิดชอบเพราะจำเลยไม่ปฏิบัติตามกรรมธรรม์ประกันภัย ข้อ 2.10 ให้เป็นประเด็นไว้อย่างชัดแจ้งจึงไม่มีประเด็นที่ศาลจะต้องวินิจฉัยในข้อนี้ การใช้รถยนต์ในทางที่ผิดกฎหมายที่จำเลยร่วมไม่ต้องรับผิดชอบตามที่กำหนดไว้ในกรรมธรรม์ประกันภัยนั้นมีความหมายว่าเป็นการใช้รถเพื่อประโยชน์ในการกระทำความผิดต่อกฎหมายโดยตรงเช่นใช้รถเป็นพาหนะไปปล้นหรือจงใจบรรทุกของหนีภาษี เป็นต้น แต่การใช้โดยผู้ขับขี่ไม่ปฏิบัติตามพระราชบัญญัติจราจรทางบกยังเรียกไม่ได้ว่าใช้รถยนต์ในทางที่ผิดกฎหมายจำเลยร่วมจึงไม่พ้นความรับผิด

โจทก์ฟ้องว่า โจทก์มีอำนาจหน้าที่ควบคุมดูแลรักษาสะพานไม้ชั่วคราวซึ่งได้ติดตั้งป้ายแสดงไว้ว่าห้ามรถที่มีน้ำหนักบรรทุกเกินกว่า 10 ตันแล่นผ่าน จำเลยซึ่งเป็นเจ้าของและผู้ครอบครองรถยนต์บรรทุกมีลูกจ้างเป็นผู้ควบคุมขับขีได้บรรทุกข้าวมีน้ำหนักรวมทั้งรถยนต์ประมาณ 27 ตันครั้งแล่นผ่านโดยจงใจหรือประมาทเลินเล่อ ใช้สิทธิซึ่งมีแต่จะเกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น เป็นเหตุให้สะพานไม้นั้นยุบพังต้องเสียค่าซ่อมการกระทำของจำเลยเป็นละเมิดตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 420, 21, 437 ข้อบังคับให้จำเลยใช้ค่าเสียหายและดอกเบี้ยแก่โจทก์

จำเลยให้การว่า รถจำเลยขณะเกิดเหตุหนักไม่เกิน 10 ตัน คนขับรถมิใช่ลูกจ้างของจำเลยและมีได้จงใจหรือประมาทเลินเล่อ โจทก์มิได้ระบุชื่อคนขับรถคันเกิดเหตุฟ้องโจทก์เคลือบคลุมด้วยข้อหาขัดกันไม่ทราบว่าโจทก์กล่าวหาคนขับรถคันเกิดเหตุกระทำโดยจงใจหรือประมาท จึงไม่แจ้งชัดซึ่งสภาพแห่งข้อหา ขอให้ยกฟ้อง

ศาลชั้นต้นสั่งให้บริษัท ร.ส.พ. ประกันภัย จำกัด ผู้รับประกันภัยรถคันเกิดเหตุเข้าเป็นจำเลยร่วมตามคำขอของจำเลย

จำเลยร่วมยื่นคำคัดค้านทำนองคำให้การว่า จำเลยไม่ได้ปฏิบัติตามกรรมธรรมและกฎหมายคือเมื่อเกิดวินาศภัยจำเลยมิได้แจ้งเหตุ คนขับรถยนต์ของจำเลยไม่มีใบอนุญาตให้ขับขีรถยนต์ จำเลยใช้รถในทางที่ผิดกฎหมาย จำเลยร่วมไม่ต้องรับผิดชอบ ขอให้ยกฟ้อง

ศาลชั้นต้นพิพากษาให้จำเลยทั้งสองร่วมกันชำระค่าเสียหายพร้อมดอกเบี้ยแก่โจทก์

จำเลยร่วมอุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน

จำเลยร่วมฎีกา

ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า คดีมีปัญหาตามฎีกาข้อแรกคือ คำฟ้องของโจทก์เคลือบคลุมหรือไม่ โจทก์บรรยายฟ้องในข้อ 1 แจ้งให้ทราบว่าโจทก์มีอำนาจหน้าที่ควบคุมดูแลรักษาสะพานไม้ชั่วคราวที่เกิดกรณีพิพาทคดีนี้ และสะพานนี้ได้ติดตั้งป้ายห้ามรถที่มีน้ำหนักบรรทุกเกิน 10 ตันแล่นผ่าน ในฟ้องข้อ 2 โจทก์อ้างว่าจำเลยเป็นเจ้าของและผู้ครอบครองรถยนต์บรรทุกคันเกิดเหตุ มีลูกจ้างเป็นผู้ขับขีและกล่าวว่า รถยนต์คันดังกล่าวบรรทุกมีน้ำหนักรวมทั้งรถยนต์ประมาณ 27 ตันครั้ง แล่นผ่านสะพานโดยจงใจหรือประมาทเลินเล่อ ใช้สิทธิซึ่งมีแต่จะเกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น เป็นการแสดงเหตุที่เป็นผลให้สะพานยุบพังชำรุดใช้การไม่ได้ เห็นว่าคำฟ้องดังกล่าวได้แสดงโดยแจ้งชัดซึ่งสภาพแห่งข้อหาแล้ว ที่โจทก์บรรยายฟ้องต่อไปในข้อ 3 ว่า การกระทำของจำเลยเป็นการละเมิดต่อโจทก์ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 420, 421, 437 ทำให้โจทก์เสียหายนั้น เห็นว่าเป็นการบรรยายฟ้องให้เห็นชัดยิ่งขึ้นอีกว่า ลูกจ้างของจำเลยได้กระทำละเมิดต่อโจทก์ตามมาตรา 420, 421 จำเลยในฐานะเจ้าของผู้ครอบครองรถยนต์คันเกิดเหตุจะต้องรับผิดชอบต่อโจทก์ตามมาตรา 437 และการฟ้องให้จำเลยรับผิดชอบตามมาตรา 437 เช่นนี้ ไม่จำต้องระบุชื่อผู้ขับขีรถยนต์เป็นใคร จึงเป็นคำฟ้องที่ขอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 172 และตามคำให้การของจำเลยและจำเลยร่วมไม่ได้ปฏิเสธหรือต่อสู้ว่าจำเลยไม่ใช่เจ้าของและผู้ครอบครองรถยนต์คันเกิดเหตุ คดีจึงไม่มีประเด็นต้องวินิจฉัยว่าขณะเกิดเหตุละเมิดจำเลยได้อยู่หรือนำมาในรถยนต์คันเกิดเหตุหรือไม่

จำเลยร่วมฎีกาว่า จำเลยร่วมไม่ต้องรับผิดชอบเพราะจำเลยไม่ปฏิบัติตามกรรมธรรมประกันภัย ข้อ 2.10 นั้น ปรากฏว่าจำเลยร่วมอ้างเหตุที่ไม่ต้องรับผิดชอบประการเท่านั้น คือประการที่หนึ่งอ้างว่าเมื่อเกิดวินาศภัยแล้วจำเลยไม่แจ้งเหตุ ประการที่สองคนขับรถยนต์ของจำเลยไม่มีใบอนุญาตขับขีรถยนต์ และประการที่สามจำเลยใช้รถในทางที่ผิด เมื่อจำเลยร่วมไม่ได้ยกข้อกำหนดตามกรรมธรรมประกันภัยข้อ 2.10 เป็นประเด็นข้อต่อสู้ไว้อย่างชัดแจ้ง จึงไม่มีประเด็นที่ศาลจะต้องวินิจฉัยในข้อนี้ ที่ศาลอุทธรณ์ไม่รับวินิจฉัยชอบแล้ว

ที่จำเลยร่วมฎีกาต่อไปว่า จำเลยร่วมไม่ต้องรับผิดเพราะจำเลย "ใช้รถยนต์ในทางที่ผิดกฎหมาย" ตามที่กำหนดไว้ในกรมธรรม์ประกันภัยนั้น เห็นว่า ข้อกำหนดดังกล่าวมีความหมายว่า "เป็นการใช้รถเพื่อประโยชน์ในการกระทำความผิดต่อกฎหมายโดยตรง" เช่น ใช้รถเป็นพาหนะไปปล้นหรือจี้ใจบรรทุกของหนีภาษี เป็นต้น แต่การใช้รถยนต์โดยผู้ขับขี่ซึ่งใจหรือประมาทไม่ปฏิบัติตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก เช่นนี้ ยังเรียกไม่ได้ว่าใช้รถยนต์ในทางที่ผิดกฎหมายตามที่กำหนดไว้ในกรมธรรม์ประกันภัยจำเลยร่วมไม่พ้นความผิดพิพากษายืน

(ยนต์ พิรวินิจ - อุดม บรรลือสินธุ์ - พจน์ บุญเลี้ยง)